

Het vrolijke winterboek

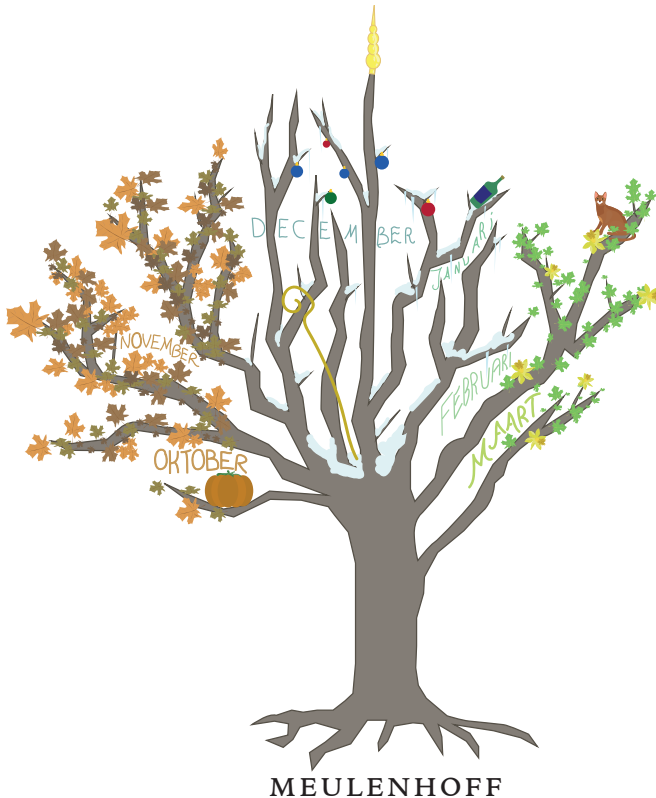
www.meulenhoff.nl
www.bettyasfalt.nl

Margreet Dolman en dominee Gremdaat

Het vrolijke **WINTERBOEK**

Gruwelijke verhalen, aangrijpende
gedichten, ontroerende tips en
opbeurende preken voor de donkere dagen

Voor dokter Valentijn, mijn levensarts

Eerste druk november 2021

Vijfde, gewijzigde druk oktober 2022

ISBN 978-90-290-9713-0

NUR 320, 370

Selectie en redactie: Ivo van Woerden

Illustraties: © Mark van Vliet

Omslag en vormgeving binnenwerk: Mark van Vliet

© 2021 Paul Haenen

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Inleiding Margreet Dolman en dominee E. Gremdaat	9
In oktober verlang ik naar de lente – Dominee Gremdaat	12
Kerst bij oom Karel en tante Carla – Margreet Dolman	16
Ik zoek in december altijd zo naar liefde... – Dominee Gremdaat	24
Ik ga dit brood niet eten! – Margreet Dolman	28
Incasseren kun je leren... – Dominee Gremdaat	34
Tafeltje apart – Margreet Dolman	41
Kerstdiner I – Margreet Dolman	50
Kerstdiner II – Margreet Dolman	51
Een afspraak niet nakomen... – Dominee Gremdaat	52
November – Margreet Dolman	63
Vakantie van het innerlijk I – Margreet Dolman	64
Mijn man is zo negatief... – Dominee Gremdaat	66
Ik ben gekomen – Margreet Dolman	69
Geen reden tot optimisme... – Dominee Gremdaat	70
Kersttips van Margreet Dolman bij problemen met eetafspraken	74
Hel aan de Amstel – Margreet Dolman	76
Ik heb geen houvast meer... – Dominee Gremdaat	84
Tips van Margreet Dolman bij een dreigende (kerst)ruzie	96
Het vrolijke winterboek Kerstrecept I: Zin in, tijd voor en kan goed koken	100
Leuke nacht – Margreet Dolman	105
Als mijn man vrolijk is, raak ik in de put... – Dominee Gremdaat	106
Een bijzonder voorgerecht – Margreet Dolman	115

Als ik naar binnen ga, is de droom voorbij... – Dominee Gremdaat	121
Mensenkoe – Margreet Dolman	126
De eerste ontmoeting met dokter Valentijn – Margreet Dolman	128
Kersttips van Margreet Dolman bij het kerstdiner	138
Ik weet niet wat ik heb, maar ik heb het niet... – Dominee Gremdaat	140
2011 – Margreet Dolman	146
Depressie – Margreet Dolman	147
Het vrolijke winterboek Kerstrecept II: Zin in, weinig tijd en gemiddelde kookvaardigheden	148
Ik ben zo negatief in december... – Dominee Gremdaat	152
De moeder van Gretta Bok – Margreet Dolman	154
Zieke plant – Margreet Dolman	161
Als het moment daar is, klap je dicht... – Dominee Gremdaat	162
Grensoverschrijdend – Margreet Dolman	168
Een mannetjespoes – Margreet Dolman	170
Slijmerige kerstrotkoppen... – Dominee Gremdaat	175
Frans de Mondage – Margreet Dolman	178
Het is me wat, hè... – Dominee Gremdaat	195
Niet de shampoo – Margreet Dolman	199
Kerst met Peter du Printemps – Margreet Dolman	200
Het is fijn om een individu te zijn... – Dominee Gremdaat	206
Meer verwacht – Margreet Dolman	210
Het vrolijke winterboek Kerstrecept III: Geen tijd, geen zin en depressief	211
Wangen – Margreet Dolman	214

Ruzie over de kerst heen tillen... – Dominee Gremdaat	216
Hunkerende kieren – Margreet Dolman	223
Hij – Margreet Dolman	224
De ochtend na oudejaarsavond... – Dominee Gremdaat	225
Orgie bij tante Gonnie en oom Kees – Margreet Dolman	228
Ik heb geen reden tot verdriet, maar ik heb het wel... – Dominee Gremdaat	233
Vakantie van het innerlijk II – Margreet Dolman	239
Achterbalkon – Margreet Dolman	240
M'n kachel is kapot, net nu ik hem nodig heb... – Dominee Gremdaat	249
Zo hard – Margreet Dolman	252
Bevroren brievenbus – Margreet Dolman	253
Het is toch gek als ik mijn hand in de opening van uw benzinereservoir wil stoppen... – Dominee Gremdaat	258
Ruime sop – Margreet Dolman	263
Kerst bij Johnny Bollekamp – Margreet Dolman	264
Elfstedentocht in februari – Dominee Gremdaat	270
Vrij denken I – Margreet Dolman	274
Vrij denken II – Margreet Dolman	275
Vrij denken III – Margreet Dolman	276
In januari word ik herboren – Margreet Dolman	277
Verantwoording	287

leuk portretje
van mijzelf he.
Margriet.

Hoewel ik wist dat er bij het Nederlandse publiek behoefte was aan een vrolijk winterboek verbaasde ik me, toen het najaar 2021 uitkwam, toch over het succes. In tijden van crisis, ziekte en oorlog heeft men blijkbaar behoefte aan wat lichtpuntjes. M'n leven lang al probeer ik wat vreugde en relativering te brengen, thuis, in het theater, op tv en dus ook op schrift. Fijn dat ik mijn doel blijkbaar bereik en jullie mij massaal verslinden.

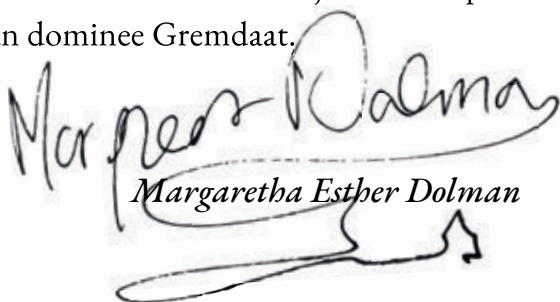
Bij deze vijfde druk heb ik van de gelegenheid gebruik gemaakt om het hele boek nog 's grondig te herlezen, verbeteringen aan te brengen maar ook had ik zin om een zeer aangrijpende gebeurtenis, waar ik eigenlijk nauwelijks over durf te praten, toch maar in een verhaal te vatten. Het speelt zich in januari af en bij de eerste maand van het jaar voel ik haast altijd een nieuwe energiegolf door mij heengaan, daarom heb ik het verhaal ook 'hergeboorte in januari' genoemd. Hoe je uit een diepe put toch weer het licht kan zien. Dominee Gremdaat heeft voor deze vijfde druk ook twee nieuwe beschouwingen geschreven, 'Elfstedentocht in februari' en 'In oktober verlang ik naar de lente'.

Wat fijn dat u nu aan het begin staat van een leesavontuur.

Ik denk dat er in deze tijd van spanning, ziekte, oorlog, stijging van de zeespiegel, stikstof, boeren, verrechtsing, ideeënarmoede, vechtscheidingen en wanhoop er een enorme behoefte is aan bevrijdende gedachtes, ongebonden uitspattingen, spetterende feestpartijen, grensverleggende uitstapjes, schrijnende confrontaties en meeslepende belevenissen. In dit boek zult u ze allemaal aantreffen. Maar ook hartverscheurende kerstbijeenkomsten.

Een Fijn Winterboek met inspirerende illustraties, afwijkende recepten en opbeurende beschouwingen van dominee Gremdaat.

Ik zou zeggen, veel plezier!

Margaretha Esther Dolman

Een hart onder de riem steken... Dat is wat ik wil met mijn bijdragen. Ik hoop dat u via mijn beschouwingen meer inzicht krijgt in uw eigen leven, meer zelfvertrouwen en vooral minder schuldgevoel. Laat je niet in een hoek duwen, probeer een eigen mening te hebben en neem de tijd om te verdiepen.

Ik hoop dat het gaat lukken en dat u na lezing van dit vrolijke winterboek vol vertrouwen de toekomst tegemoetgaat.

Ds. Eppe Gremdaat

A handwritten signature in black ink, reading "Eppe Gremdaat". The signature is written in a cursive style with a large, sweeping initial "E" that loops around the start of the name.

In oktober verlang ik naar de lente...

kent u die uitdrukking?

In oktober verlang ik naar de lente... kent u die uitdrukking? In oktober verlang ik naar de lente. De vrouw die dat zei, zat ooit tegenover mij in de trein van Groningen naar Stedum. Het is een korte rit waarin toch veel gezegd kan worden, zo bleek.

Nog voor het vertrek had ze al zin om te gaan praten en daarom ging ze juist tegenover mij zitten. ‘U bent toch dominee Gremdaat?’

Ik knikte vriendelijk.

‘U vindt het vast niet erg dat ik tegenover u kom te zitten.’

‘Nee,’ antwoordde ik de nog jeugdige vrouw. Ze had sprankelende ogen, een kleine mond, smalle nek en blinkende tanden.

‘Ik wil u namelijk een probleem voorleggen waar niet alleen ik mee te kampen heb, maar heel veel mensen, denk ik. Zal ik maar losbarsten?’

Leuk is het altijd als mensen het heft bij het begin van een nieuwe confrontatie meteen in eigen handen nemen. En de vragen en antwoorden zelf stellen. ‘Vindt u het niet erg dat ik bij u kom zitten?’, ‘U zult wel denken die vrouw is niet goed snik’, ‘En als u nu denkt dat ik niet de waarheid spreek, dan hebt u het mis.’

Dat soort mensen ontmoet ik maar al te vaak. Terug naar de bewuste vrouw.

‘Het is geen zwaar probleem hoor maar wel een probleem. Wat is namelijk het geval: in oktober verlang ik naar de lente.’

Ze keek me aan alsof ze net een granaat geworpen had, maar ik zag, eerlijk gezegd, niets liggen.

‘Wat is het probleem dan?’ vroeg ik verbaasd.

‘Ik heb dat op alle gebied. Als het mooi weer is, verlang ik naar regen. Als ik gelukkig ben, verlang ik naar een inzinking. Als ik naar klassieke muziek luister, verlang ik naar jazz. Als ik met een man in bed lig, verlang ik naar een vrouw. Als ik met veel mensen aan een kerstdiner zit, wil ik alleen zijn. Ik ben dus nooit tevreden met de situatie waarin ik mij bevind. En daardoor heb ik het niet alleen zelf moeilijk, maar mijn omgeving ook. Mijn vriend ziet het meteen. Het heeft ook eigenlijk niks met ontevredenheid te maken maar met fantasie, ik wil altijd wegdromen. Wat vindt u, ben ik gek?’

En de vrouw straalde nadat zij de retorische vraag gesteld had. Natuurlijk was deze vrouw niet gek en ik kon me ook voorstellen dat menigeen zo in elkaar zit. In de zomer verlang je naar de winter en in de winter naar de zomer. Als je in de trein zit, droom je van het vliegtuig en als je vliegt, wil je zo gauw mogelijk over rails je doel bereiken.

Ik zei: ‘Nee, u bent zeker niet gek, eerder dromerig of vol verlangen.’

‘O, wat mooi gezegd “vol verlangen”, ja dat klopt wel. Goh, dat een dominee dat over mij zegt, wat mooi,

vol verlangen.’ Ik zag de vrouw weer wegdromen.

‘Ervaart u het als een groot probleem, dat u in oktober naar de lente verlangt?’

De vrouw tuurde enkele seconden voor zich uit, trok haar wenkbrauwen een ietsje op en zei: ‘Nou, een groot probleem niet, maar wel een probleem. Ik vind het heel erg jammer als ik negatief overkom, als men denkt dat ik niet blij ben met de situatie zoals die op dit moment is. Ik ben gelukkig met mijn vriend, ik woon heel prettig in Westeremden, ik heb nog geen last gehad van de aardbevingen, maar ik verlang er, eerlijk gezegd, wel naar, een kleine aardbeving. Ik ben blij dat ik nog niet met corona besmet ben, maar soms verlang ik er wel naar. Ziet u wel dat ik heel raar in elkaar zit?’

Ik schudde mijn hoofd een beetje en zei: ‘Nee, toch niet. U hebt enorm de neiging om te dromen, om zich niet neer te leggen bij de feiten. En dat heeft niet te maken met ontevredenheid, maar met geestelijke rijkdom. Ik zou me geen zorgen maken.’

De vrouw glimlachte. ‘U zegt steeds “u”, maar u mag mij wel tutoyeren hoor, ik heet Barbara, m’n moeder heeft me genoemd naar de Franse chansonnière Barbara, zij was daar een enorme bewonderaarster van. Kent u haar?’

Ik knikte. ‘Ja, prachtige, wat introverte chansons vertolkte zij. Wat een hoogstaande moeder moet jij hebben.’

‘Nou, *had* ik. Ze is vorig jaar overleden, 69 jaar nog maar. En heel kinderachtig uit de achtbaan gevlogen op de kermis van Assendelft. Maar, dominee hier is Stedum en ik moet eruit. M’n fiets staat hier en dan fiets ik

naar Westeremden. Bedankt voor de steun die u mij gegeven hebt.’

En de nog jeugdige vrouw stond op, gaf me een hand en verliet de trein.

Ik reed door naar Loppersum en dacht nog wat na over wat de vrouw te berde had gebracht. In de herfst verlangen naar de lente. In de hitte verlangen naar de kou. Tijdens geluk verlangen naar depressie. In de drukte verlangen naar de stilte.

Hebben we dat niet allemaal, naar iets verlangen wat er op dat moment niet is. Tevreden zijn en toch *meer* willen. In een krottenwijk verlangen naar Venetië. In de goot verlangen naar een paleis. En natuurlijk ook omgekeerd in een paleis verlangen naar de eenvoud van vroeger. Als het geld geen rol speelt, verlangen naar de tijd dat je elk dubbeltje om moest draaien. Als ouder in een bruisend gezin terug verlangen naar de studententijd. Met je vrouw in bed verlangen naar een orgie van vroeger.

Soms blijven verlangens ‘verlangens’, maar altijd wordt de herfst, via de winter, weer lente.

In oktober verlang ik naar de lente.

Als het niet gepaard gaat met een gevoel van ontevredenheid lijkt het me een aanvulling. Op het moment ben je tevreden maar je verlangt ook weer naar iets anders.

Schaam je niet en geef jezelf de geestelijke ruimte. Want hoe je het ook wendt of keert, het gaat er in het leven ook om hoe je het hoofd boven water weet te houden.

Kerst bij oom Karel en tante Carla

Als kind wilde ik me maar wat graag aanpassen, me hetzelfde gedragen als alle andere kinderen, geen problemen maken, altijd vrolijk zijn, maar hoe erg ik ook m'n best deed, het lukte me niet.

Zo ook die keer, ik was zes jaar, toen ik bij vrienden van mijn ouders de kerst door mocht brengen, of eigenlijk door móést brengen. Op die ochtend, na de meest verschrikkelijke ruzienacht tot dan toe, werd het besloten. Waarom mijn vader vastzat op het politiebureau en waarom mama overal blauwe plekken had, gezwollen ogen en een scheve mond wist ik aanvankelijk niet. Natuurlijk schrok ik toen ik mama 's morgens zag en begreep ik waarom mama 's nachts zo schreeuwde en er midden in de nacht aangebeld werd en blijkbaar de politie papa mee naar het bureau nam. Papa was weer gewelddadig geweest en had mama bont en blauw geslagen, zo had ik mama nog nooit gezien.

Ik hoopte als kind altijd dat ze zouden stoppen met ruziemaken, maar het werd alleen maar erger en gewelddadiger. Ik heb van jongs af aan tussenbeide willen komen, maar dat mocht niet. Ik mocht me er niet mee

bemoeien en als ze elkaar 's nachts naar het leven stonden moest ik net doen of ik sliep. Vreselijk was dat, want ik was als kind al een persoon die uit was op begrip en vrede.

Dit 'incident' vond een paar dagen voor Kerstmis plaats en omdat ik behoorlijk aangeslagen was en nauwelijks kon stoppen met huilen zocht mama contact met vrienden in Eerbeek met de vraag of ik daar de kerstdagen door zou mogen brengen.

Dat mocht en mama was opgelucht, maar ik had mijn twijfels. Een paar dagen later bracht mama me naar het treinstation, onderweg vertelde ze me hoe ik moest reizen, aan wie ik wat kon vragen en bij welke plaats ik uit moest stappen. Ik zag er wel tegenop, het was ook de eerste keer dat ik alleen ging reizen. Oom Karel, zoals ik hem noemde, zou me van station Apeldoorn afhalen en na kerst ook weer terugbrengen.

Ik weet nog dat ik niet echt bang was, maar wel gespannen en labiel.

Mama bracht me naar het perron en toen de trein aankwam en stil stond, liep ze op de conducteur af, tikte hem op z'n schouder, wees op mij en vroeg: 'Dit is Margreetje, ze moet er in Apeldoorn uit, wilt u haar in de gaten houden?'

De conducteur knikte en ik stapte in.

Ik voelde me veilig, veiliger dan thuis in elk geval, ging bij het raam zitten en zwaaide naar mama.

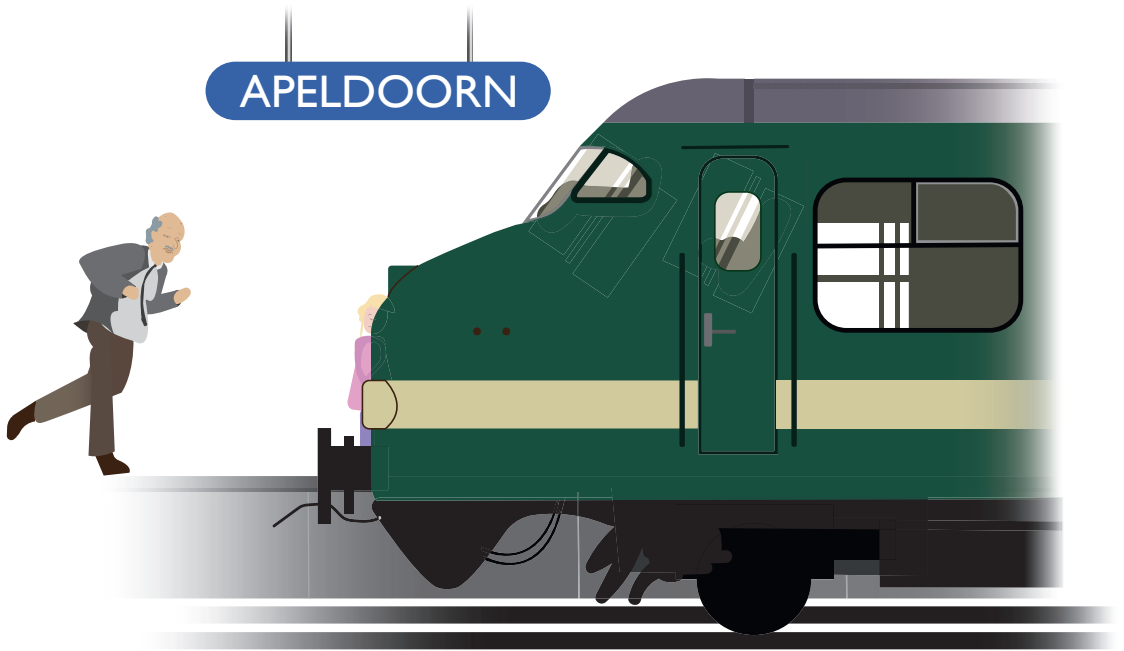
De trein vertrok en mama liep mee, steeds sneller en sneller en zelfs hollend. Ik was bang dat mama niet wist dat het perron eindig was en ze in de gaping achter het perron zou vallen maar gelukkig, mama hield in en de trein ging met nog hogere snelheid verder. Waarom was ik nou eigenlijk

bang dat mama het einde van het perron niet zou zien? Omdat ze in het dagelijks leven problemen heeft met de grens te zien? Op welk moment is een ruzie nog aanvaardbaar en op welk moment stort je in het gat achter de ruzie? ‘Wat een wijze gedachtes voor een kind,’ zei ik hardop in de niet zo volle trein. Wat fijn zo alleen in de trein, lekker turen en geen ruzie. Wat een mooie weilanden en leuke koeien! En dan ineens zo’n prachtig meer, zo stil en zo verlaten. Later las ik dat het het Naardermeer was, een natuurgebied, waar niemand mag komen, alleen de trein. En dan Bussum, met de Bensdorp-cacaofabriek, wat indrukwekkend. Ademloos keek ik naar buiten en ineens hoorde ik ‘Jongedame, zou ik uw kaartje mogen zien?’ Een vriendelijke conducteur keek me aan, ik pakte uit mijn tasje het kaartje en gaf het aan de conducteur. Die keek ernaar, pakte z’n tang en gaf een knipje. Dat wil ik later ook gaan doen, knipjes geven in kaartjes, dacht ik. Ik wil ook conducteur worden. Bestaan er ook damesconducteurs? Tot nu toe heb ik alleen maar mannen gezien.

Amersfoort, las ik toen we na een halfuur een station binnenreden. Wat een grote perrons en wat leuk al die mensen. Nadat de trein Amersfoort verlaten had, kwam de conducteur weer naar mij toe en zei: ‘Jongedame, het volgende station moet je uitstappen.’ Eigenlijk wel snel, bedacht ik, ik had wel zin om door te rijden, maar dat kon niet want oom Karel stond op me te wachten.

De conducteur hielp me met uitstappen en keek mee waar oom Karel was, maar we zagen niets. Waar zou hij zijn? Hij wist toch dat de trein om halfvier en op dit perron aan zou komen?

O ja, daar kwam een man aanhollen, hij zwaaide en wij zwaaiden terug.

De conducteur stapte weer in en riep vanuit de trein: ‘Fijne vakantie, jongedame!’ Ik voelde me groot en zelfstandig.

‘Zo, Greetje, leuk dat je bij ons komt logeren,’ zei oom Karel heel enthousiast. ‘Had je een goeie reis?’

‘Ja, heel goed en een aardige conducteur, ik wil trouwens ook conducteur worden als ik groot ben.’

‘Dat is niet zo’n hoogstaande baan hoor, je kunt beter directrice van een bejaardenhuis worden,’ antwoordde mijn oom. ‘Waarom nou directrice van een bejaardenhuis? Oom Karel gaf zelf het antwoord al: ‘Mijn moeder was dat en die heeft daar zoveel voldoening van gehad. Al die dankbare bejaarden, en het was er ook goed eten. En omdat mijn moeder directrice was mocht ze alles gratis hebben. Ontbijt, lunch en diner. Hier staat mijn auto, stap maar in.’

Ik stapte in en we reden naar zijn huis. Toen ik uit de trein stapte had ik nog een beetje zin, maar nu helemaal niet meer. ‘Waarom mag ik van mijn oom geen conductrice worden?’ dacht ik. ‘Waar bemoeit hij zich eigenlijk mee?’

Na een tijdje rijden, zei hij: ‘Hier is het, hier wonen wij, hier mag jij logeren.’

Ik stapte uit en meteen kwamen er een stuk of drie kinderen op me afhollen. ‘Wat zie je er raar uit,’ zei een meisje dat er zelf raar uitzag. ‘Je mag niet aan m’n brandweerauto komen, hoor,’ zei een jongen die ik meteen al naar vond.

‘Welkom, lieve Greetje,’ zei tante Carla op een vriendelijke toon, ‘doe maar net of je thuis bent.’

Ik ging naar binnen en voelde niet de spanning die ik thuis altijd voel.

‘Ga maar lekker zitten,’ stelde tante Carla voor.

Ik had geen zin om te zitten maar deed het wel, want je wilt gehoorzaam zijn.

‘Kinderen, stel je ’s om beurten voor aan Greetje.’

Ik leek wel een koningin. Alle drie kwamen ze op me af.

‘Ik ben Jeroen.’

‘Ik Greetje.’

‘Ik ben Madelon.’

‘Ik Greetje.’

‘Ik ben Robbie.’

‘Ik Greetje.’

Tante Carla wilde me lief aankijken, maar ik voelde dat ze gespannen was.

‘Jeroen, Madelon en Robbie zijn vanaf nu je vriendjes. En jij, Greetje, bent vanaf nu een deel van ons gezin. We gaan straks uit de Bijbel voorlezen en met z’n allen bidden. Doe je dat thuis ook, bidden? Ja hè!’

‘Nee, wij bidden nooit.’

‘Maar het is wel belangrijk hoor, respect tonen voor je Schepper, vroom in het leven staan. Wat vind je van Jezus?’

‘Ik weet het niet.’

‘Wat weet je niet?’

‘Ik ken Jezus niet.’

‘Je kent Jezus toch wel! Je weet toch wel wie Jezus is?’

De kinderen begonnen te lachen en ik wilde weer naar huis en zei dat ook:

‘Ik wil naar huis.’

‘O nee, daar is geen sprake van, je blijft hier en we gaan jou precies vertellen wie Jezus was en waarom hij onze leidsman in het leven is. Ik pak even de kinderbijbel en daar ga je maar flink in lezen. Zonder geloof groei je op voor galg en rad. Verschrikkelijk dat papa en mama je niks hebben bijgebracht over het fundament van onze samenleving, het geloof in Jezus Christus.’

De sfeer in het huis was ronduit griezelig, van het begin af aan kreeg ik last van rillingen.

‘Morgen gaan we naar onze eigen kapel, daar zul je van opknappen,’ zei tante Carla.

We moesten de volgende morgen om zes uur op en ik voelde dat er iets ergs ging gebeuren. Ik mocht alleen twee droge boterhammen eten, zonder beleg en zonder water. Daarna moest ik tante Carla en oom Karel volgen door een donkere gang, een klein trapje op en ineens, ach, wat eng.

‘Dit is onze kapel, dit is ons heiligdom, hier mogen alleen godsvruchtige mensen komen. Ga maar knielen voor het kruisbeeld, Greetje. En dan gaan we samen zingen en bidden. Zing ’s wat.’

Ik wist niet wat ik zou moeten zingen. ‘Berend Botje ging uit varen.’

‘Ach, wat een vreselijk liedje en wat heb jij een schelle stem. Kun je geen andere stem opzetten?’

Ik stond op en holde weg. Door de donkere gang terug naar het licht. Oom en tante holden achter me aan, maar ik was sneller.

‘Ik wil naar huis,’ schreeuwde ik.

‘Ondankbaar nest,’ brieste tante Carla.

Ik ben nooit meer naar de kapel geweest en elke dag vroeg ik wanneer ik

met de trein naar huis mocht. Toen oom Karel eindelijk meldde dat hij me naar het station ging brengen, viel ik op mijn knieën en zei: 'De goden zij geprezen, halleluja.' Ik was nog nooit zo oprecht geweest.

Wat een vrolijk uitstapje had moeten zijn, vrij van ruzie en vrij van spanning, werd een regelrechte hel. Ik werd in een paar dagen gewoon gebrainwasht, het leek wel of ze lid van de pinkstergemeente waren. Wat was ik blij toen ik het Relikamp weer kon verlaten en de vrije wereld weer in kon gaan. Liever Grote Ruzie dan gevangen in het Geloof.

Nu ik dit teruglees
komt alles weer boven.
Zo verschrikkelijk,
zo angstaanjagend,
zo bepalend voor de
rest van mijn leven.
Ik ga hier nog meer
over schrijven!
M

Ik zoek in december altijd zo naar liefde...

kent u die uitdrukking?

Vanmorgen zag ik bij de bushalte een opgewekt echtpaar. Zij was een kloeke vrouw nog van voor de oorlog, en hij een tengerere kruidenier opgegroeid in de hippietijd, in de jaren zestig.

Ik schatte het leeftijdsverschil achttien jaar.

Ze hadden het goed met elkaar, dat kon je zien, want hij kuste z'n vrouw aan één stuk door en op verschillende plekken. Afwisseling is ook belangrijk in een huwelijk.

Terwijl de bus op zich liet wachten, ging hun liefdesspel verder. En verder en verder. Ze leken de hele omgeving te vergeten. En de kleren vlogen de lucht in.

Het was een levendig gezicht, twee mensen die zo emotioneel in elkaar opgingen. Zo hevig zelfs dat de vrouw ten slotte op de stoep ging liggen, op haar vrouwelijkheid wees en mompelde: 'Kom nou, Bert, kom, nu in het ouwe jaar kan het nog, straks, in het nieuwe jaar gelden er weer andere wetten.'

Plotsklaps kwam de bus aanrijden en pas toen besepte het echtpaar in